USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. C.,** zastoupený JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1, Kralovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2017, č. j. OAM-92/LE-LE05-LE24-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2017, č. j. 60 Az 55/2017 – 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Václava Liksomera **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, do České republiky přicestoval v roce 2007 za prací. Dne 3. 6. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tak, že na Ukrajině je válka, bída, chaos a nepořádek, a proto tam nikdo nechce žít. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Plzni v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem na tvrzené skutečnosti a jejich obecnost byly podklady nashromážděné žalovaným ve správním řízení dostatečně podrobné a přiměřeně aktuální. Žalobce žádné skutečnosti týkající se persekuce osob s proruskými či

protiválečnými názory v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl, nebylo úkolem žalovaného, aby azylově relevantní důvody za žalobce domýšlel. Obdobně krajský soud neprovedl z důvodu jejich irelevantnosti ve vztahu k přezkoumávanému řízení k důkazu žalobcem předložené články a zprávy týkající se pronásledování proruských názorů, nacionalistických tendencí na Ukrajině, mučení a věznění proruských sympatizantů, potírání ruského jazyka či postihu kritiků armády. Posouzení žalovaného ve vztahu k naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu shledal krajský soud logicky soudržným a procesně bezvadným. Žalobce neuvedl žádné mimořádné okolnosti, jež by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu, omezil se pouze na obecný odkaz na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci a na prodělanou léčbu tuberkulózy, neuvedl však žádné specifické zdravotní potíže a sám označil svůj zdravotní stav za dobrý. K otázce žalobcova dluhu žalovaný správně uvedl, že zadluženost není azylově relevantním důvodem. Žalobce se nadto při pohovoru během správního řízení k možnosti splacení dluhu stavěl velmi optimisticky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přijatelnost kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. stěžovatel spatřuje v zásadních pochybeních soudu majících dopad do jeho hmotněprávního postavení a v absenci prejudikatury k namítaným otázkám. Stěžovatel předně uvádí, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, zejména s namítaným porušením § 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný si dle stěžovatele neopatřil veškeré relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální, transparentní a dohledatelné informace o zemi původu žalobce týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv. Na Ukrajině je dle stěžovatele nebezpečné vyjadřovat proruské, protiválečné či levicové názory, dochází k mučení v ukrajinských věznicích, svévolnému odnímání svobody a k omezování používání ruského jazyka, což stěžovatel v řízení o žalobě dokládal řadou článků a zpráv, které navrhoval k důkazu. Ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný se měl zabývat i názory a postoji stěžovatele, které stěžovatel sice v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl, mohly být však pro rozhodnutí ve věci relevantní. Žalovaný se rovněž měl blíže zabývat tvrzeným dluhem stěžovatele a jeho možnými důsledky.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje argumenty uvedené v žalobě, aniž by odůvodnil, v čem je posouzení krajského soudu nesprávné či nedostatečné. Odkazuje proto na své vyjádření v řízení o žalobě, odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Žalovaný zohlednil veškeré skutečnosti a důvody uvedené stěžovatelem v žádosti o mezinárodní ochranu a tyto skutečnosti porovnal s podkladovými informacemi o zemi původu a bezpečnostní situaci v zemi, dospěl nicméně k závěru, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Persekuci osob s proruskými či protiválečnými názory stěžovatel ve své žádosti vůbec nezmínil, není na žalovaném, aby za žadatele domýšlel azylově relevantní důvody.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[6] Po posouzení naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Vzhledem k tomu, že ohledně důvodů přijatelnosti stěžovatel pouze cituje výše uvedenou judikaturu, aniž by svá tvrzení opřel o konkrétní argumenty, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[9] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud při poukazu na věcně správné závěry napadeného rozhodnutí připojil svou vlastní jasnou, srozumitelnou a věcnou právní argumentaci. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě či že by napadený rozsudek trpěl jinými nedostatky zakládajícími nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu, že v podstatné míře pouze odkázal na závěry žalovaného a ztotožnil se s nimi, pak v tomto postupu nelze bez dalšího spatřovat pochybení krajského soudu, neboť z ustálené judikatury zdejšího soudu plyne, že „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit*

se souhlasnou poznámkou“ (k tomu viz např. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010 - 74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 – 29).

[10] K námitce stran nedostatečného zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016 – 47, nebo rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016 – 23). K tvrzením žadatele je správní orgán také povinen zajistit maximální množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38, nebo již zmiňovaná rozhodnutí č. j. 5 Azs 134/2014 – 48 a č. j. 1 Azs 214/2016 – 32). Jak správně uvedl již krajský soud, když stěžovatel ve správním řízení netvrdil, že má obavu z pronásledování pro své proruské či protiválečné názory, nebyl žalovaný povinen tyto skutečnosti blíže zjišťovat či dokládat.

[11] Závěrem lze jednoznačně aprobovat závěr krajského soudu, že zadluženost stěžovatele nemůže mít vliv na udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ani ekonomické potíže v zemi původu (rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, či usnesení ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 270/2015 – 20), ani případné spory se soukromými osobami (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či v usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 – 26) nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

pokračování

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2017, č. j. 60 Az 55/2017 - 23, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce JUDr. Václav Liksomer, advokát se sídlem Masarykovo náměstí 1, Kralovice. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta platí dle § 35 odst. 9 část věty prvé za středníkem s. ř. s. stát. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívající v písemném podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Celkem tak odměna ustanoveného zástupce činí 3400 Kč. Protože ustanovený zástupce nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se o částku konečnou.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu